

Phan Cao Toại

Mộ Cát

(I)

Cô gái như người mất hồn, tóc rũ xuống, nét mặt căng thẳng, hai chân chôn xuống cát mắt đăm đăm hướng ra biển cả. Con bão đã đi qua lúc gần sáng. Gió vẫn đang thổi mạnh, man dại và điên cuồng, dồn mây đen vào tận những dãy núi trong đất liền. Phía đường chân trời, một màu hồng nhàn nhạt hiện ra trên nền sẫm đen, đục ngầu của sóng.

Sát mép nước, những chiếc thuyền đi lộng may mắn vào được bờ cũng bị sóng lật úp, chìm ngấm, rồi lại bị những con sóng khác quật lên để bầy gờ trằm mình dưới nước như những tảng đá lằm lì. Cả trăm năm nay mới có cơn bão khủng khiếp đến như vậy. Khi thông báo của đài khí tượng loan đi, hung thần đã ập đến. Chỉ mấy tiếng đồng hồ mà biển trời tan tác, như sức mạnh của hàng ngàn quả bom vừa dội xuống. Hàng dương trước làng bị gió bẻ gãy, ngọn cây gục xuống bờ cát, nửa thân còn lại nhọn sắc xuyên thủng màn đêm lờ mờ tối. Nhà ngói, nhà tranh đều bị bão đánh sập. Đàn bà, trẻ con nháo nhác chạy ra bãi biển.

Cô gái không đứng trong tiếng khóc, tiếng gào của những người dân đang nguyên rửa biển khơi. Sóng vẫn chồm lên nhưng không đủ sức thét gầm như

khi cơn bão vừa ập tới. Trăm con mắt đang đổ dồn ra chảo nước khổng lồ sùng sục sôi lên những đợt sóng trắng. Bao nhiêu năm nay dân làng ra khơi không có phao cứu nạn. Họ tin, biển là người bạn hiền hoà đáng tin cậy. Ngờ đâu. Cô đứng một mình, nơi những chùm muống biển phủ xanh dải cát trắng, lặng im như hoá đá.

Mặt trời yếu ớt, mệt mỏi nhô lên. Cơn bão đã thật sự đi qua. Đáng lẽ sáng nay chồng cô đã về đến bến. Một ngày đi, hai ngày đánh bắt, một ngày về. Cô chỉ xa chồng đúng bốn ngày. Bao giờ cũng vậy. Mỗi lần đứng trên bãi cát chờ đợi con thuyền của chồng, cô bắt gặp những tia nắng đầu tiên, thanh sạch và êm dịu của mặt trời. Cả những con sóng mơn man hôn lên chân cô. Tim rộn lên, cô mỉm cười khi bóng chiếc thuyền nhỏ có chàng trai ngực trần đứng trước mũi đưa chiếc khăn màu đỏ phất lia lịa vào không gian. Thế mà sáng nay, cô không dám đứng gần con sóng. Nó dữ dằn, thô bạo và độc ác như vòi bạch tuộc chực kéo cô xuống biển. Còn mặt trời, yếu ớt và bệnh hoạn, những tia nắng lạnh lẽo như vừa phải đi qua một vùng biển chết. Bến cá không một chiếc thuyền neo đậu, hoang vắng đến ghê người. Những con thuyền bị nhấn chìm, mỗi lần sóng rút xuống lại hiện ra những chiếc cột sắt, lắc lư trên mặt nước như người chết đuối đưa tay cầu cứu. Trong tâm trạng rối bời, những cặp mắt trên bờ bị đóng đinh ra ngoài khơi, chờ đợi sự trả lời của biển.

Mặt trời càng lên cao, mây đen bị gió xé vụn, tan tác và biến khỏi bầu trời. ánh nắng chói chang nhức mắt. Cô thấy tim mình như bị ai bóp chặt, ngột ngạt trong nắng hanh hao. Bờ cát đang lặng lẽ gom góp những gì biển trả lại cho bờ. Ván thuyền vỡ vụn. Dầm bảy tay chèo. Vài chiếc dép tông. Những mảnh áo quần rách nát. Sự sống trên biển đã bị cơn bão nghiền nát. Cô nhắm mắt, đầu óc quay cuồng, tê dại. Gần trưa, ai đó đội đầu cô chiếc nón, dúi vào tay cô mấy củ khoai luộc. Trên bãi cát cách nơi cô đứng không xa, tiếng

khóc than đã bắt đầu lắng xuống. Những nắm mồ bằng cát đã được đắp lên và những nén nhang đầu tiên cháy đỏ trong nắng. Không ai hi vọng thân nhân của mình sống sót trở về...

Xế chiều, mẹ cô lặng lẽ bước đến bên con. Người phụ nữ ấy chưa già, gương mặt sạm đen và gầy guộc ngồi bệt xuống bờ cát. Trong con mắt sâu trũng của bà, hình ảnh của những con thuyền quen thuộc chợt hiện lên, đang từ từ tiến vào bờ. Cũng như con gái mình, bà đã có bao buổi chiều tiễn con thuyền ấy đi trong hoàng hôn cháy đỏ và những bình minh ra đón thuyền về. Con thuyền tưởng tượng trôi dần vào bờ. Bà hốt hoảng khi mũi thuyền cứ nhắm thẳng vào bà. Bà lùi ra, lùi ra. Con thuyền cứ lướt tới, trườn lên người bà làm bà ngã xuống. Bà chột tỉnh và nhận ra, một cơn gió mạnh vừa ập đến làm rối tung mái tóc sương nắng của bà, xô bà ngã xuống. Trước mắt, vẫn những cơn sóng cuồng điên đập mạnh vào bờ. Những điều bà định nói với con cũng tan theo những cơn sóng ấy.

Đêm ấy, cô gái đứng một mình trên biển. Có lúc thiếp đi, tiếng sóng vỗ vào giấc mơ. Một chiếc thuyền đang băng băng trên sóng. Gió mang đến mùi mồ hôi trên chiếc áo nhuộm đầy nắng gió của chồng nàng. Ôi, mùi mồ hôi quen thuộc quá! Có lúc sóng ào ạt làm nàng thức giấc. Giấc mơ nổi quá khứ với hiện tại và nàng tin rằng, chồng đang ở ngoài biển rộng. Anh ấy sẽ về, sẽ về...! Cũng như trong câu chuyện ngày xưa ông nội vẫn kể, không có ai chết trên biển. Họ không đi về vì đã ở lại với thủy thần. Họ ở dưới thủy cung, trong những lâu đài vô cùng tráng lệ. Linh hồn của họ hoà vào linh hồn của biển, làm nên những điều thiêng liêng của biển. Nghĩ như vậy, nàng bước đi, tiến về phía những cây nhang đang bập bùng cháy trên những ngôi mộ cát. Đó là một tục lệ cổ xưa buồn bã. Mỗi ngôi mộ tượng trưng cho một người chết. Không, không có ai chết ngoài biển. Từ ngàn đời nay, bao nhiêu người của làng chài nhỏ bé này đã ở lại với trùng khơi. Họ đã trở thành bất tử. Cô

ngửi vậ và cào bằng những ngôi mộ ấy, vớt những cây nhang đang cháy dở xuống biển.

Sáng sớm, sóng nhẹ dần. Gió từ đất liền thổi ra. Những người đàn ông sóng sót trở về đang vớt những con thuyền bị đắm gần bờ. Khi trời sáng rõ, tiếng những người đàn bà ré lên:

- Mộ, mộ của chồng của con tôi đâu rồi...?

- Ai đã phá mộ ông tôi....?

- Cả của tôi nữa...!

Nhiều tiếng thét, tiếng la rộn lên. Người ta chạy ngược chạy xuôi, thông báo cho nhau cái tin dữ dần kỳ lạ ấy. Trong một đêm, hàng chục ngôi mộ cát biển mất. Người ta ai oán đổ tội cho thủy thần. Trong phút chốc, những ngôi mộ mới lại được đắp lên và khói hương thoang thoảng bay đến chỗ cô đang đứng.

Người mẹ không khuyên được con mình về nhà, nhờ người dựng cho cô chiếc lán nhỏ bằng lá dừa che nắng. Cô biết, chung quanh mình có tiếng người, tiếng lá dừa sột soạt nhưng tâm tưởng của cô để ở ngoài khơi. Một ngày không ăn uống, da mặt cô tái xanh, tóc rối lên, trông mệt mỏi nhưng không có dáng ủ rũ. Niềm hi vọng chồng nàng sẽ trở về chưa hề biến mất. Mặt biển bình yên, biếc xanh trước mặt lại cho cô một tia hi vọng mới, mơ hồ như ngọn gió vừa chớm nổi. Cô ngồi xuống, hai tay chống cằm, mắt đắm đắm hướng vào sa mạc xanh vô tận.

Rất nhiều người đến trên bờ biển. Bên cạnh tiếng kêu khóc là những giọng nói chắc nịch, khỏe khoắn của những người đàn ông từ nơi khác đến. Họ quyết tâm giành lại những gì mà cơn bão đã cướp đi. Những con thuyền đắm đã được kéo lên bờ. Máy thuyền được bảo dưỡng. Trong làng, những túp lều tranh đã được dựng lên. Sự sống đang hồi sinh.

Ngày ngày những người đàn bà có chồng con chưa về gục đầu trên mộ cát.

Nước mắt không còn, giọng khản đặc, họ đốt rất nhiều nhang, bờ cát trở nên mờ đục trước màn sương khói bay lên từ những ngôi mộ. Trước lúc ra về, người ta để lại cho người chết bát cơm và quả trứng. Có người mãi tới lúc trăng lên mới uể oải giã từ những nắm mộ mà họ tin rằng chồng họ đang nằm dưới đó.

Chỉ còn cô gái và bờ biển vắng ngắt. Không ai lay chuyển được cô. Cô đứng như hoá đá. Dân làng đồn đại cô đã hoá điên và thêu dệt thêm biết bao nhiêu chuyện. Rằng, đêm đêm, hồn ma của chồng cô bay vào bờ, hai người ân ái với nhau cho đến khi tiếng gà trong làng gáy sang canh. Có người kể, xác chồng cô đã được cá ông đưa vào bờ và đã được chôn cất chu đáo ở một nơi không ai biết được.

Ngày thứ tư. Những ngôi mộ cát lại biến mất, lạ kỳ như trong chuyện thần thoại. Dân làng sinh nghi. Họ xì xào bàn tán. Đêm, họ cho người núp sau bụi chuối. Khi sương xuống lạnh, trăng mờ nhạt sau dãy núi xa, một bóng người lặng lẽ bước ra từ túp lều của cô gái đi về phía những ngôi mộ. Người ấy dùng tay thoăn thoắt cào những đồng cát. Tiếng chiêng trống vang lên. Dân làng đổ ra bãi cát. Lúc đầu họ tưởng đó là một bóng ma. Về sau, khi tiếng chiêng trống vẫn liên hồi mà bóng người vẫn không chịu biến đi, có người mạnh dạn tiến về phía ấy. Họ nhận ra cô gái.

- Tại sao cháu lại phá mộ cát?

- Cô gái không đáp, tiếp tục san bằng những cồn cát. Nhiều người đến vây quanh cô.

- Nó điên rồi. Bố nó, chồng nó mãi đến hôm nay vẫn biệt tăm. Nó điên lên nó phá. Tội nghiệp nó quá...!

- Bảo với nó đừng có rồ dại. Ma nó nhận xuống biển đây.

- Điên gì, nó cố tình thì có. Trói cổ nó lại!

Cô gái nghe hết những điều dân làng vừa nói. Đầu cô hơi cúi xuống, trán ướt

mồ hôi. Cô gạt mớ tóc loà xoà trên trán chậm rãi bước đến bên cụ già cao tuổi nhất, lễ phép quỳ xuống. Giọng cô buồn rầu, thoảng trong tiếng gió:

- Thưa cụ, xin cụ hãy tha lỗi cho cháu. Cháu cúi đầu xin dân làng tha tội cho cháu. Những người bị sóng dạt sang đảo khác hôm nay đã về hết. Còn bao nhiêu trai làng ta chưa về. Có cả chồng cháu nữa. Nhưng cụ ơi, ông nội cháu ngày xưa có kể, những người đi biển không về chẳng có ai chết cả. Họ ở lại với thủy thần, làm con thủy thần. Vậy có ai chết đâu mà đắp mộ. Cụ cho cháu hỏi, dưới những ngôi mộ ấy có gì...?

Những điều cô gái nói dân làng cũng được nghe kể lại. Không ai trả lời cô, dưới những nấm mộ đó có gì. Cụ già lúng túng. Con cụ, cháu cụ hai ba đứa chưa về. Cụ cũng hi vọng, cũng muốn tin những điều cô gái nói là có thật.

Gió mon man chòm râu của cụ. Cụ thở thốt:

- Già tin điều cháu nói. Tục lệ của làng ta nó vậy rồi. Tôi cháu về đi. Cháu ở ngoài bãi cát đã bốn năm ngày rồi. Về mà lập bàn thờ cho cha cháu, chồng cháu... !

- Thưa cụ, cha cháu không chết, chồng cháu lại không thể chết. Không thể chết...!

(II)

Trong số những người vây quanh cô gái, có một chàng trai khỏe mạnh, lực lưỡng, hướng đôi mắt buồn rầu nhìn cô không chớp. Đó là chàng trai duy nhất của làng theo đoàn thuyền ra khơi sóng sót trở về - chàng Khùng. Khi cơn bão bắt đầu ập đến, chàng may mắn vớ được chiếc can đựng dầu. Với dây buộc lưới có sẵn trong tay, chàng tự trói mình vào chiếc can trống rỗng ấy và bão đã tấp chàng vào một hòn đảo nhỏ. Chàng biết chắc những người bạn chài đi trên những chiếc thuyền khác bị bão nhấn chìm và những điều cô gái vừa nói là những điều không bao giờ có thật. Chính mắt chàng đã nhìn thấy chồng cô gái kiệt sức trong vòng nước xoáy. Lúc ấy, chàng cũng đã kiệt

sức, không thể cứu chồng cô. Chàng dấu mình sau lưng người khác, thương thầm cô gái. Chàng như muốn nói với cô: "Em ơi, hãy về nhà đi...!". Nhưng chàng không đủ can đảm nói ra. Nhìn cô gái lao đảo bước đi, lòng chàng như muối xát. Tại sao chồng cô không được may mắn như chàng? Chàng chưa có vợ và nếu bị bão tố cuốn trôi, sẽ không có một cô gái nào phải đau khổ suốt đời. Bình minh đang nhuộm đỏ đường chân trời. Sóng lao xáo dưới bờ cát mịn. Dân làng nhìn theo cô gái cho đến khi bóng cô khuất hẳn sau túp lều tranh... Chỉ có chàng Khùng đứng lại.

Dân làng đặt cho chàng cái tên nghe vừa mến vừa thương. Lâu lắm rồi, chàng là đứa trẻ từ đâu phiêu bạt đến làng này, nhận nơi đây là quê hương. Chàng là con của làng, ai cũng yêu, cũng quý. Năm 18 tuổi, chàng vào bộ đội, khoác áo màu xanh của biển, trấn giữ ngoài đảo xa. Trong một trận chống trả quân cướp biển, chàng bị chúng chìm xuống biển. Chàng không chết nhưng từ đó tính tình thay đổi hẳn, trở nên lầm lì, có lúc cười nói một mình, có lúc ôm đầu vật vã. Lúc khoẻ, chàng ra khơi vào lộng! Lúc mệt, nằm khoèo trong lều. Dân làng đã đón chàng về, dựng cho chàng một ngôi nhà nhưng chàng không ở, ra ở một túp lều trên trắng cát, cách túp lều của cô gái không xa. Tình khí thất thường của chàng khiến các cô gái chẳng ai dám đến gần, mặc dù chàng khá điển trai. Chàng tên là Khùng nhưng không gây gổ với ai, lạnh như đất.

Chiều ngày hôm sau, những con thuyền lại rẽ sóng ra khơi. Biển sau những ngày bão tố lại phẳng lặng, hiền hoà. Sóng mơn man dưới mạn thuyền, ve vuốt những thớ gỗ bị vỏ hà bám đầy. Mặt biển dịu êm đặc sánh trong hoàng hôn nhạt nhoà. Bầu trời chỉ chút sao. Những người ngư dân lặng lẽ nhìn xuống lòng biển. Màu xanh ánh thép đang tối dần, hai bên mạn thuyền ngời ánh lân tinh. Họ biết, biển đã nuốt vào lòng những con thuyền và những con người vô tội. Nhưng biển không phải là kẻ thù của họ. Bão tố đã làm biển

thành hung dữ. Bão tan, biển lại trở về với vẻ hiền hoà vốn có của mình. Không có những con thuyền, biển sẽ cô đơn biết nhường nào. Và họ nghe trong gió tiếng của nhiều người vọng lại. Tiếng những người đàn ông. Những âm thanh quen thuộc rì rào cùng tiếng sóng. Họ nhận ra tiếng của biển khơi, vọng lại từ những linh hồn lang thang trên sóng. Những âm thanh rõ dần, rõ dần, hướng những con thuyền đến những nơi nhiều cá.

Cô gái vẫn đứng trên bãi cát, mặt hướng ra khơi. Đường chân trời như một đường chỉ kẻ, nắng chiều lấp lánh trên những núi mây và biển chưa bao giờ xanh đến thế. Chim yến đang đôi cánh mỏng manh, xinh xắn chao liệng trên mặt sóng. Cô ước ao được hoá thành chim yến để bay ra tận ngoài khơi, kiếm tìm bằng được nơi trú ngụ của thủy thần. ở đó cô sẽ gặp linh hồn của chồng cô, của cha cô. Về mệt mỏi sau mấy ngày đói ngủ, thiếu ăn dẫn cô vào giấc mơ êm đềm. Trong mơ cô không thấy cảnh hãi hùng của cơn bão. Biển phẳng phiu, cứng lại như mặt băng, cỏ mặt trời quay tít như những bánh xe. Một ông già tóc bạc trắng đang bước giữa những chàng trai khoẻ mạnh. Kia rồi. Anh ấy kia rồi, ngực trần, da rám nắng, khoẻ mạnh như một lực sĩ, đang mỉm cười lắng nghe ông già kể chuyện. Cô nhìn rõ hàm răng khênh mỗi khi anh cười. Sao anh ấy không nhìn thấy mình? Cô bối rối. Em đây mà. Em của anh đây mà. Đôi môi cô mấp má, trên ngực cô như có một tảng đá đè lên, cô muốn gọi mà không gọi được. Trong họng như có lửa đốt, người cô đầm đìa mồ hôi. Sợ anh đi khuất, cô dồn hết sức mà không bật lên thành tiếng. Chính lúc ấy, anh quay lại và khi nhìn thấy cô, anh lao đến ôm chầm lấy cô. Cô khóc dụi mái tóc ướt đầm mồ hôi lên ngực anh. Làn da anh thơm mùi nắng gió, rắn chắc dưới bàn tay mềm mại của cô. Cô hôn không biết chán lên mái tóc ướt đầm nước biển, chạm phải vị mặn muôn đời của muối. Anh chỉ cười, lặng lẽ âu yếm cô...

Cô chợt tỉnh khi chiều đã xuống. Những con mắt đã hướng ra ngoài khơi.

Bầu trời trong xanh. Những hòn cù lao xa xa lấp lánh dưới nắng chiều. Biển được màu xanh của trời nhuôm thêm lần nữa, ngời lên như ngọc bích. Trong cô còn nguyên vẹn cảm giác phút giây ngắn ngủi cô được gặp chồng mình. Những con thuyền của làng ra khơi sau cơn bão đã trở về. Họ mang về cho làng những khoang cá đầy. Ngực họ nhuôm nắng gió đại dương, họ mang về cho làng hồn biển thiêng liêng. Cô gái chợt nghĩ, những con thuyền xa bờ đã bốn ngày. Vào buổi chiều thứ tư tìm cô khi nào cũng rộn lên. Cô sống trong hồi hộp, đợi chờ. Chiều nay cũng vậy, cô thấy lòng xôn xang. Cô rời túp lều, chạy như bay về phía những con thuyền. Không, không có chồng cô trên đó. Một trai làng trao cho cô con ốc tù và. Loại ốc chỉ ở dưới đáy biển mới có. Dân biển truyền tụng, loại ốc đó nghe được tiếng của đại dương. Mỗi lần áp sát vào tai, tiếng vi vu mơ hồ như tiếng ái vọng lại, xoáy vào lòng người, gọi lên trước họ những gương mặt quen thuộc mà họ đang mong đợi.

Trăng lên từ phía biển. Một vầng sáng dịu dàng trải rộng trên màu xanh bao la. Chiếc đèn khổng lồ bẻ gãy đường chân trời, nhô lên cao dần, treo lơ lửng trên màu tím của biển. Bà mẹ mang ra cho cô gái bữa chiều. Một bát com độn khoai và khúc mắm gừng. Cô gái ăn ngon lành. Mẹ nhìn con, không dám khuấy động nỗi buồn trong lòng con. Cô gái thì ngược lại. Từ khi có chiếc vỏ ốc, cô như nghe được tiếng của đại dương, tiếng của chồng cô. Cô vui hẳn lên. Nỗi buồn trong cô như chợt tan biến. Cô nói với mẹ:

- Mẹ ơi, con đã gặp được anh ấy rồi và nghe được cả tiếng của anh ấy. Anh ấy không chết, phải không mẹ? Con ở đây với anh ấy ít bữa rồi con lại về với mẹ.

Bà mẹ không đáp. Bà nghĩ, con bà điên thật sự. Bà hơi ngạc nhiên, ngôn ngữ của người điên sao lạ lùng đến vậy. Bà lặng lẽ ra về khi trăng đã lên cao.

Khuya. Trăng mờ màng ngủ sau sương mỏng. Sóng hôn lên bờ, nhẹ nhàng và âu yếm. Cô gái vừa chợp mắt trong tiếng ru của sóng. Từ ngoài khơi, một

người đang nhẹ bơi vào bờ. Tiếng hai cánh tay chém vào sóng tạo nên một âm thanh khe khẽ. Đang chờ mong một người từ biển cả nên khi nghe thấy tiếng quẫy xa xa, cô bừng tỉnh. Cô dụi mắt, nhìn thật kỹ người đang bơi vào bờ. Dưới ánh trăng khi mờ khi tỏ, cô nhận ra đó là một chàng trai. Thân hình vạm vỡ, chắc khoẻ của chàng chẳng khác gì con cá kình đang rẽ nước. Tim cô đập mạnh, cô khẽ reo lên rồi nhắm nghiền đôi mắt, đợi chờ. Chàng trai bước đến bên cô, nhẹ nhàng ngồi xuống. Cô gái vẫn nhắm mắt, sợ đó là một giấc mơ. Bàn tay của chàng trai vuốt nhẹ lên tóc cô và những giọt nước trên người chàng chảy trên mặt, lên cổ áo cô gái, tạo cho cô cảm giác mát lạnh. Cô ngửi thấy mùi mồ hôi, mùi nắng gió trên ngực chàng. Cả hơi thở gấp gáp của chàng mỗi khi gần cô. Đúng rồi, đúng là chàng, người cô đang đợi chờ. Cô muốn nói với chàng cả ngàn câu, cô muốn diễn tả nỗi cô đơn trong những ngày vắng tin chàng. Nhưng rồi, cô chợt nghĩ, chàng bây giờ là con của thủy thần, hồn chàng đã hoá vào hồn biển, câu chuyện của cô có thể bị người khác nghe và khi trở lại biển cả, chàng sẽ mắc cỡ trước bạn bè. Cô im lặng để tận hưởng những phút giây bên chàng. Ôi, nỗi xa cách thật đáng nguyên rủa nhưng cũng thật kỳ diệu. Nó làm cho tình yêu của cô được nhân lên gấp bội. Cô yêu chồng trong sự cuồng nhiệt chưa bao giờ có. Trăng ngủ say sau đám mây hồng, choàng lên hai người tấm chăn mỏng của thiên nhiên. Trước lúc từ giã, chàng hôn nhẹ lên môi, lên tóc nàng. Cô gái biết giờ từ biệt đã đến, vội nắm tay chàng, lưu luyến trước phút chia tay. Đến khi tiếng động trên sóng nước nhỏ dần, cô gái mới dám mở mắt. Xa xa, một bóng người đang bơi về phía những hòn cù lao.

Buổi chiều hôm sau, cô gái tươi cười đứng lẫn vào đám người đưa tiễn những con thuyền ra khơi. Một ngày đi. Hai ngày đánh bắt. Một ngày về. Nắng chiều nhuộm vàng bộ ngực trần khoẻ mạnh của trai làng. Những con thuyền băng băng, mang theo hơi thở, mang theo niềm hi vọng ngày về của

đất liền. Ngực cô gái rung rung, căng lên trong gió, cô dõi mắt theo những con sóng sau đuôi thuyền cho đến khi biển ngả sang màu tím.

Cô gái trở về với người mẹ già bên túp lều dựng tạm, cuốc đất trồng khoai, đi đến những bến cá xa hơn mua mớ cá thu, cá ngừ ra chợ bán. Cô tính từng phút, từng giờ, mong thời gian qua mau. Chồng cô sẽ trở về vào ngày thứ tư. Mong thì mong vậy, nhưng buổi chiều thứ tư, cô không ra ngoài bến cá.

Ngoài ấy đang tung bừng tiếng nói cười. Mùi cá tanh nồng quen thuộc, mùi mực nướng ai đó vừa nướng lên, mùi rượu nếp vắn vít trong gió len vào túp lều nhà cô. Cô ăn cơm sớm chờ trời tối. Càng về khuya, sóng biển càng rào rạt. Biển như đang nói chuyện với cô. Cô áp con ốc tù và vào bên tai, nghe tiếng gió vọng lại. Trong những âm thanh của biển, cô như nghe được tiếng nói của người chồng thân yêu. Chàng nói với cô rằng, chàng đã trở về, hẹn gặp cô khi trăng lặn.

Trăng vẫn vô tình vàng vạc sáng. Trăng ơi, sao người tàn nhẫn thế. Chàng muốn gặp ta, không muốn ai chứng kiến. Cô muốn gọi gió lên, dòn về đây những đám mây đang đùn lên phía chân trời, che khuất vàng trắng tàn nhẫn kia đi. Thời gian như ngừng trôi. Cô gái quá mệt mỏi, thiếp đi khi nào không biết.

Khi cô tỉnh lại, trăng đã đi ngủ trong tấm chăn mây cuối trời. Chàng đã đến bên cô, đưa cánh tay trần cho cô làm gối. Mùi mồ hôi, mùi nắng gió đại dương thấm vào hơi thở của cô. Hai thân thể hoà vào nhau. Một vùng trên bãi cát bị xới lên. Họ nói với nhau bằng ngôn ngữ riêng của tình yêu, chỉ có gió và mây nghe được.

Từ đó, cứ đúng hẹn bốn ngày, đêm của ngày thứ tư cô gái lại ra bờ biển. Cô lại được gặp chồng. Họ trao cho nhau nhớ mong dòn lại từ bốn ngày qua. Họ trao cho nhau tất cả. Nhưng một đêm, đúng ngày hẹn, khi cô gái bước ra bãi biển, bầu trời đen kịt. Gió đã bắt đầu nổi. Càng về khuya, gió càng mạnh.

Giữa những đợt sóng đang gầm lên giận dữ, cô gái nhận ra chàng trai đang vượt lên những con sóng ác nghiệt ấy để vào bờ. Cô gái vừa mừng, vừa lo. Chàng đã vào với cô sau bốn ngày xa cách. Đáng lẽ ra, sóng to gió cả, chàng có thể lỡ hẹn. Tuy nhiên, cô biết chồng cô nay là con của thủy thần và cô muốn báo cho chàng hay, cô đã có tin vui. Đêm ấy, chàng trai ở lại với cô gái lâu hơn, yêu thương cô đắm đuối, sâu lắng hơn. Gần sáng, khi cơn mưa trút xuống, gió giật liên hồi, chàng trai ôm chặt cô vào lòng, hai hàng nước mắt trào ra. Chàng hôn lên đôi môi run rẩy của cô, nói nhanh như sợ gió cướp lời: "Có lẽ gặp em lần này là lần cuối..." Cô gái bàng hoàng, chưa kịp nói gì, chàng trai đã lao xuống biển... Cơn mưa sầm sập đổ. Một cơn bão khác lại tràn vào. Sáng hôm sau, khi bão tan, người ta thấy cô gái nằm sóng soài trên bãi biển. Gió vẫn thổi mạnh, nhưng một vầng ráng đỏ đã hồng lên phía chân trời.

Mấy ngày sau, dân làng tìm thấy xác một người con trai dạt vào bờ. Đó là chàng Khùng. Người ta đồn rằng, vì quá thương cô gái, chàng muốn hoá thành con trai thủy thần như trong truyền thuyết. Chàng muốn làm một chuyện thần thoại ngay giữa đời thường. Chàng đến với cô gái bằng tình thương thật sự, mong xoa dịu nỗi thương đau của cô. Dân làng chôn cất chàng trai trên bãi cát đầu làng, nơi hoa muống biển nhuộm xanh một vùng cát trắng. Người ta thấy đêm đêm, khi trăng đã tàn, bóng một người con gái đến bên ngôi mộ ấy. Cô thắp một nén nhang, lặng lẽ vun cát lên mộ. Với con ốc tù và bên tai, cô gái nghe từ biển khơi những tiếng thì thầm, những lời ru của hồn biển.

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003